

12 Φεβρουαρίου 2015

Οι Δυνάμεις του Σκότους. Οι Δαιμονισμένοι Αντιδρούν σε Οτιδήποτε

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Ὁ ΓΕΡΩΝ

Ὁ Ἅγιος

ΜΑΡΚΟΣ

ΕΙΤΗΣ

Οι Δαιμονισμένοι Αντιδρούν σε Οτιδήποτε Ιερό
Γέροντα, πώς μπορεί κανείς να καταλάβει αν κάποιος είναι δαιμονισμένος και όχι

ψυχοπαθής; - Αυτό και ένας απλός γιατρός, ευλαβής, μπορεί να το καταλάβει. Όσοι πάσχουν από δαιμόνιο, όταν πλησιάσουν σε κάτι ιερό, τινάζονται. Έτσι φαίνεται ξεκάθαρα ότι έχουν δαιμόνιο.

Λίγο αγιασμό αν τους δώσεις ή με άγιο Λείψανο αν τους σταύρωσης, αντιδρούν, επειδή στριμώχνονται μέσα τους τα δαιμόνια, ενώ, αν έχουν ψυχοπάθεια, δεν αντιδρούν καθόλου. Ακόμη και επάνω σου αν έχεις έναν σταυρό και τους πλησίασης, ανησυχούν, ταραάζονται.

Κάποτε σε μια αγρυπνία στο Άγιο Όρος μου είπαν οι πατέρες ότι έχουν τον λογισμό πως κάποιος λαϊκός πού ήταν εκεί είχε δαιμόνιο. Κάθισα στο διπλανό στασίδι και ακούμπησα επάνω του τον σταυρό μου πού έχει Τίμιο Ξύλο. Τινάχθηκε επάνω-σηκώθηκε και πήγε στην άλλη μεριά. Όταν έφυγε λίγο ο κόσμος, πήγα με τρόπο δίπλα του. Πάλι τα ίδια. Κατάλαβα ότι πράγματι είχε δαιμόνιο.

Όταν μου φέρνουν στο Καλύβι παιδάκια και μου λένε ότι έχουν δαιμόνιο, για να διαπιστώσω αν είναι δαιμονισμένα, μερικές φορές παίρνω ένα τεμάχιο αγίου Λειψάνου του Αγίου Αρσενίου και το κρύβω στην χούφτα μου. Και να δείτε, ενώ έχω κλειστά και τα δυο χέρια μου, το παιδάκι, αν έχει δαιμόνιο, κοιτάζει φοβισμένο το χέρι με το οποίο κρατώ το άγιο Λείψανο. Αν όμως δεν έχει δαιμόνιο, αλλά λ.χ. κάποια αρρώστια εγκεφαλική, δεν αντιδρά καθόλου. Άλλοτε πάλι τούς δίνω νερό στο οποίο προηγουμένως έχω βουτήξει τεμάχιο αγίου Λειψάνου, αλλά, αν έχουν δαιμόνιο, δεν το πίνουν απομακρύνονται.

Σε ένα δαιμονισμένο παιδάκι έδωσα μια φορά να φάει πρώτα γλυκά, για να διψάσει πολύ, και μετά του έφερα από αυτό το νερό. «Στον Γιαννάκη, είπα, θα δώσω πιο καλό νερό». Μόλις ήπια λίγο, άρχισε να φωνάζει: «Αυτό το νερό με καίει. Τι έχει μέσα;». «Τίποτε», του λέω. «Τι με κάνεις; Με καίει», φώναζε. «Δεν καίει εσένα- κάποιον άλλον καίει», του λέω. Τον σταύρωνα στο κεφάλι, και τινάζονταν τα χέρια, τα πόδια του... Έπαθε δαιμονική κρίση.

Το δαιμόνιο το έκανε ένα κουβάρι. Θυμάστε κι εκείνον τον φοιτητή πού είχε έρθει εδώ παλιά; «Έχω μέσα μου δαιμόνιο, μου έλεγε, και με τυραννάει πολύ. Περνάω μαρτύριο από τον δαίμονα, γιατί με αναγκάζει να λέω και αισχρά. Έχω φθάσει σε απελπισία. Αισθάνομαι να με πιέζει μέσα μου, να με σφίγγει πότε εδώ, πότε εκεί», και ο καημένος έδειχνε την κοιλιά του, το στήθος, τα πλευρά, τα χέρια. Επειδή ήταν πολύ ευαίσθητος, για να μην τον πληγώσω και για να τον παρηγορήσω, του είπα: «Κοίταξε, δεν έχεις μέσα σου δαιμόνιο- μια εξωτερική δαιμονική επίδραση είναι επάνω σου».

Όταν πήγαμε στην εκκλησία, είπα στις αδελφές πού ήταν εκεί να κάνουν ευχή για το δυστυχισμένο πλάσμα του Θεού, κι εγώ πήρα από το Ιερό ένα τεμάχιο αγίου Λειψάνου του Αγίου Αρσενίου, τον πλησίασα και τον ξαναρώτησα: «Σε ποιο σημείο σε πιέζει και σε βασανίζει ο δαίμονας; Που νομίζεις ότι βρίσκεται;».

Μου έδειξε τότε τα πλευρά του. «Που, εδώ;», τον ρώτησα και ακούμπησα επάνω

την χούφτα μου με το άγιο Λείψανο. Βγάζει άμεσα ένα ουρλιαχτό! «Μ' έκαψες, μ' έκαψες! Δεν φεύγω...ω...ώχ! Δεν φεύγω!». Φώναζε, έβριζε, έλεγε αισχρά. Τότε άρχισα μέσα μου να λέω: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Κύριε Ιησού Χριστέ, δίωξε το ακάθαρτο πνεύμα από το πλάσμα Σου και να τον σταυρώνω με το ιερό Λείψανο».

Αυτό γινόταν επί είκοσι λεπτά. Υστέρα ό δαίμονας τον σπάραξε, τον έριξε κάτω. Έκανε τούμπες. Το κουστούμι του έγινε μες' στις σκόνες. Τον σηκώσαμε όρθιο. Έτρεμε ολόκληρος και έκανε έντονες σπασμωδικές κινήσεις. Πιάσθηκε από το τέμπλο, για να στηριχτεί. Από τα χέρια του έτρεχε κρύος ιδρώτας, όπως είναι ή δροσιά στα χορτάρια, σε λίγο έφυγε ό δαίμονας και ηρέμησε. Έγινε καλά και τώρα είναι μια χαρά.

Μη Δίνετε Σημασία στα Λόγια του Δαιμονισμένου

Γέροντα, τί πρέπει να προσεχή κανείς, όταν συζητά με έναν δαιμονισμένο;

- Να λέει την ευχή και να του φέρεται με καλοσύνη.

- Γέροντα, θυμούνται οι δαιμονισμένοι τί λένε πάνω στην κρίση τους;

- Άλλα τα θυμούνται και άλλα δεν τα θυμούνται. Δεν ξέρουμε πώς εργάζεται ό Θεός. Μερικές φορές επιτρέπει να τα θυμούνται, για να ταπεινωθούν και να μετανοήσουν.

Και όταν ζητά ή κάτι ό δαιμονισμένος, δεν είναι εύκολο να καταλάβει κανείς πότε αυτό είναι από τον διάβολο και πότε το έχει ανάγκη ό ίδιος. Είχα συναντήσει κάπου μια δαιμονισμένη κοπέλα. Αυτή είχε διαβάσει Καζαντζάκη και πίστευε κάτι βλάσφημα πράγματα με αποτέλεσμα να δαιμονισθεί.

Ξαφνικά την έπιασε το δαιμόνιο και έβαλε κάτι φωνές! «Καίγομαι, καίγομαι!». Οι δικοί της την κρατούσαν, για να την σταυρώσω. Μετά φώναζε: «Νερό, νερό!». Λέω:« Φέρτε της νερό». «Όχι, όχι, μου λένε, γιατί μας είπε κάποιος να μην κάνουμε υπακοή στον διάβολο». «Τώρα, λέω, ή καημένη διψάει. Φέρτε νερό». Καταλάβαινα πότε ήταν το κάψιμο από τον διάβολο και πότε ήταν από δίψα. Ήπια ή καημένη κάνα-δύο ποτήρια νερό. «Κάρβουνα, έλεγε, έχω μέσα μου, τόσο κάψιμο νιώθω. Και έναν κουβά νερό να έπινα, δεν θα έσβηνε μέσα μου ή φωτιά». Τέτοιο κάψιμο ένιωθε!

-Όταν, Γέροντα, φωνάζει ένας δαιμονισμένος, πώς καταλαβαίνουμε πότε μιλάει ό διάβολος μέσω του άνθρωπου και πότε ό άνθρωπος;

- Όταν μιλά ό διάβολος, τα χείλη δεν κινούνται κανονικά κινούνται σαν μηχανή. Ενώ, όταν μιλά ό άνθρωπος, κινούνται φυσιολογικά. Όταν φωνάζει ένας δαιμονισμένος, την ώρα πού του διαβάζουν εξορκισμούς ή οι άλλοι εύχονται γι' αυτόν, άλλοτε η ίδια η ψυχή βασανίζεται και λέει λ.χ. στον διάβολο: «φύγε, τί κάθεσαι;» και άλλοτε ο διάβολος βρίζει τον άνθρωπο ή τον ιερέα ή βλασφημεί τον Χριστό, την Παναγία, τούς Αγίους. Άλλοτε λέει ψέματα ή άλλοτε πιέζεται από την δύναμη του ονόματος του Χριστού να πει την αλήθεια.

Μερικές φορές πάλι ο δαιμονισμένος λέει δικά του από τα πνευματικά πού έχει

διαβάσει κ.λπ. Τί να πω; Μπερδεμένα πράγματα. Γι' αυτό, όταν συζητάτε μαζί του, να προσέχετε πολύ. Μη δίνετε σημασία στα λόγια του. Μπορεί να λέει λ.χ. «με καις». Αν πράγματι τον καις και πής «τον καίω», κήκες. Αν δεν τον καις και πιστέψεις ότι τον καις, κήκες δυο φορές. Η μπορεί να φωνάζει «βρομιάρεις» και σε μια να πει: «Εσύ είσαι καθαρή». Αν εκείνη το πιστέψει, πάει, χάθηκε. Γι' αυτό μην κάνετε πειράματα με τον διάβολο.

Σε ένα μοναστήρι πήγαν έναν δαιμονισμένο και ο ηγούμενος είπε στους πατέρες να πάνε στην εκκλησία να κάνουν κομποσκοίни, Είχαν εκεί και την κάρα του Αγίου Παρθενίου, επισκόπου Λαμψάκου, και το δαιμόνιο στριμώχθηκε πολύ. Συγχρόνως, ο ηγούμενος ανέθεσε και σε έναν ιερομόναχο να διάβαση στον δαιμονισμένο εξορκισμούς.

Ο ιερομόναχος αυτός ήταν ευλαβής μεν εξωτερικά, αλλά εσωτερικά είχε κρυφή υπερηφάνεια. Ήταν αγωνιστής και τυπικός σε όλα. Νουθετούσε πνευματικά τους άλλους, γιατί ήταν και λόγιος. Ο ίδιος όμως δεν βοηθιόταν από κανέναν, γιατί οι άλλοι, από σεβασμό, όταν τον έβλεπαν να κάνει κάτι στραβό, δίσταζαν να του το πουν. Με άλλα λόγια, είχε δημιουργήσει ψευδαισθήσεις στον εαυτό του ότι είναι ο πιο ενάρετος της μονής κ.λπ. Ο πονηρός βρήκε ευκαιρία εκείνη την ημέρα να του κάνει κακό. Έβαλε την πονηριά του, για να του δώσει την εντύπωση ότι αυτός διώχνει το δαιμόνιο από τον δαιμονισμένο.

Μόλις λοιπόν άρχισε να διαβάσει τους εξορκισμούς, άρχισε το δαιμόνιο να φωνάζει: «καίγομαι! που με διώχνεις, άσπλαχνε;», οπότε νόμισε ότι καίγεται από τον δικό του εξορκισμό ενώ ο δαίμονας ζοριζόταν, γιατί προσεύχονταν και οι άλλοι πατέρες- και απάντησε στον δαίμονα: «Να έρθεις σ' έμενα».

Το είχε πει αυτό ο Άγιος Παρθένιος σε ένα δαιμόνιο, άλλα εκείνος ήταν άγιος. Μια φορά δηλαδή που ένα δαιμόνιο φώναζε: «καίγομαι, καίγομαι, που να πάω;», ο Άγιος του είπε: «Έλα σ' έμενα». Τότε το δαιμόνιο είπε στον Άγιο: «και μόνον το όνομα σου με καίει, Παρθένιε!», και έφυγε από τον δαιμονισμένο που ταλαιπωρούσε.

Πήγε και αυτός να κάνει τον Άγιο Παρθένιο και δαιμονίσθηκε. Από εκείνη την στιγμή τον εξουσίαζε πια ο δαίμονας. Χρόνια ολόκληρα βασανιζόταν και δεν μπορούσε να αναπαυθή πουθενά. Συνέχεια γύριζε, πότε έξω στον κόσμο και πότε μέσα στο Άγιο Όρος. Τί τράβηξε ο καημένος! Του είχε δημιουργήσει αυτή ή κατάσταση ψυχική κούραση και σωματική κόπωση με τρέμουλα, και να δείτε, ενώ ήταν καλός πάπας, δεν μπορούσε μετά να λειτουργήσει. Βλέπετε τί κάνει ο διάβολος;

- Γέροντα, έχει κάποια σχέση ο καφές με τις αντιδράσεις ενός δαιμονισμένου;
- Όταν το νευρικό σύστημα είναι ταραγμένο και πει κανείς πολλούς καφέδες, κλονίζονται τα νεύρα και το ταγκαλάκι εκμεταλλεύεται αυτήν την κατάσταση. Δεν είναι ότι ο καφές είναι κάτι δαιμονικό. Χρησιμοποιεί το ταγκαλάκι την επίδραση του στα νεύρα, και ο δαιμονισμένος αντιδράει χειρότερα.

Γέροντος Παΐσιου του Άγιορείτου.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca